

Byer, men ikke for Landet — at Købstadforeningens Udtalelser ubetinget var til Gavn for Ministerens Forslag, og at Udtalelserne fra Købstadforeningens Repræsentant her i Tinget, det ærede Medlem for Silkeborg-Kredsen (Jacob Christensen) i høj Grad slog fast, at Sogneraadforeningernes Meningstilkendegivelser viste, at de ikke vilde gaa med til at yde noget til Købstæderne; det var det sædvanlige. Det var Agrarerne, som var imod det. Jeg tror, at Ministeren vil have vanskeligt ved at faa Opfattelserne ledet ind i det Spor, at nu har Venstre paa Rigsdagen omkalfatret Loven saaledes, at det er blevet en Købstadlov. Jeg tror, man vil erkende, at der hverken er taget købstadmæssige eller landkommunale Hensyn, men at der kun er set paa at faa en for alle Kommunerne saa forsvarlig Ordning af disse Forhold, som det er muligt.

Jacob Christensen: Det er navnlig det, som den ærede sidste Taler berørte, nemlig Spørgsmaalet om Lovens Virkninger overfor Landkommunerne og Købstadkommunerne, hvorom jeg vil sige et Par Ord, men da de foregaaende Talere i store Træk har gjort Rede for de Forhandlinger, der er førte under denne Sags Drøftelse, vil jeg forinden sige, at der jo her er enkelte interessante Ting, som det kan være rigtigt at fremholde, naar Sagen nærmer sig sin Afslutning.

Der er et Par Spørgsmaal i denne Sag, som stiller Venstre i en noget mærkelig Belysning. Jeg erindrer, at under første Behandling i dette Ting blev det af det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) med stor Styrke gjort gældende, at det, som hans Parti i første Række vilde under Behandlingen af dette Lovforslag, var at værne om det kommunale Selvstyre. Hvad var nu det, der blev foreslaaet i det Lovforslag, Ministeren fremsatte her i Tinget? Det var, at de Penge, der skulde anvendes ud over det i den første Dyrtidslov bestemte, skulde anvendes efter Dyrtidslovens § 2. Venstre stillede i Modsætning hertil Krav om, at de skulde anvendes efter § 1. Nu skulde man egentlig mene, at det ikke havde synderligt med det kommunale Selvstyre at gøre, hvilken Paragraf man vilde paabyde, at Beløbet skulde anvendes efter, eller i alt Fald, at det ene i saa Henseende ikke var bedre end det andet. Under Forhandlingen i Udvalget blev der da fra vor Side, med Tilslutning af den højtærede Indenrigsminister, stillet Forslag om, at Kommunerne

skulde stilles frit med Hensyn til, om de vilde anvende Beløbet efter § 1, eller efter § 2. Til dette Forslag skulde man have ment, at Venstre, der straks ved Forhandlingens Begyndelse havde meldt sig som Forsvarere af det kommunale Selvstyre, vilde have givet sin Tilslutning; men, hvad skete? Venstre, som havde erklæret sig som Vagt for det kommunale Selvstyre, gik imod dette Krav, skønt Kommunerne netop paa den Maade vilde være blevet stillet saa frit som muligt. Det Krav, som Venstre har stillet om kommunalt Selvstyre, tror jeg derfor, Partiet skal være lidt mere forsigtigt med at gøre Reklame med, thi det viser sig at være noget, man vel bruger ved passende Lejligheder, men som ikke altid skal tages saa alyorligt og højtideligt.

Ogsaa med Hensyn til Skattespørgsmaalet har Venstre ikke helt og fuldt holdt sig klar af det, som man nu ser, at det konservative Folkeparti i Landstinget har bragt videre, efter at Ordføreren (Ellinger) herved havde antydet det. Det vil nemlig erindres, at Venstres Ordfører i Udvalget (Jensen-Sønderup) mødte med et Ændringsforslag, som i Virkeligheden var en Tilslutning til det, som det konservative Folkeparti senere har fastholdt oppe i det andet høje Ting, og naar det ærede Medlem senere trak sig tilbage — i spredt Orden, om jeg tør bruge det Udtryk —, var det vel nok det, der gjorde, at hans Partifælle, Ordføreren i det andet høje Ting, heller ikke fandt sig foranlediget til at fremsætte Forslaget, selv om han i Virkeligheden i sin Taleaterniserede med det konservative Standpunkt i dette Spørgsmaal.

Det er overordentlig interessant at se de Eksempler, som er fremstillede i Landstingsudvalgets Betænkning af det konservative Folkeparti, navnlig efter at man har hørt Partiets Ordfører i Dag tale om, at man aldeles ikke ved Hjælp af Mamon vilde søge at skaffe sig Venner. Ja, det kommer vist nok an paa, paa hvilken Maade det sker, thi de i Landstingsudvalgets Betænkning anførte Eksempler viser, at i alt Fald naar der er Tale om Folk med en Indtægt af 100,000 Kr., er man svært paa Tærne for at værne deres Interesser. Der er nævnt to saadanne Skatteydere, den ene med 100,000 Kr.s Indtægt ved Arbejde. Der staar ikke ved, eget Arbejde. Hvis der havde staaet det, vilde jeg have bedt det ærede Parti give mig Anvisning paa, hvor den Mand boede, som ved eget Ar-